

Superjuffie op kamp

Janneke Schotveld

Superjuffie
op kamp

Met illustraties van Annet Schaap

δ

Geheim!

Dit is juf Josje.

Zo op het eerste gezicht lijkt ze een heel gewone juf, een beetje jong nog misschien. Maar juf Josje is geen gewone juf.

Ze is een heel bijzondere juf.

Waarom? Dat is geheim.

Oké, als je het niet doorvertelt mag je het weten. Nee, ook niet aan je ouders. En al helemáál niet aan meester Snor, de directeur van de school waar juf Josje werkt. Beloofd?

Goed, luister:

Als er een dier in nood is, dan hoort juf Josje dat.

Alleen zij. En dan krijgt ze een enorme drang om een hap van een schoolbordkrijtje te nemen.

(Ze heeft in de klas een la vol.) Zodra ze de eerste hap doorslikt, begint het. Razendsnel draait ze rond en vier seconden later is ze veranderd in Superjuffie.

Dan vliegt ze het raam uit om het dier te redden.

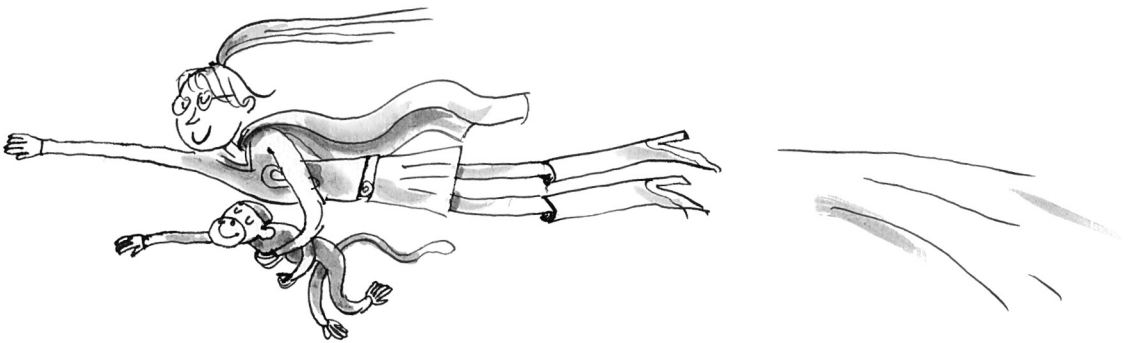
Juf Josje is heel bang dat meester Snor erachter komt dat ze soms haar klas alleen laat om een dier te redden. Dan ontslaat hij haar meteen! En ze heeft het nou juist zo naar haar zin op deze school.

Eigenlijk is het een wonder dat hij het nog niet doorheeft. Al houdt hij haar wel extra goed in de gaten, want dat er iets is met deze juf, dat weet hij wel.

Ze kan het niet tegenhouden, al zou ze dat soms graag willen. Je wacht maar even! zou ze willen roepen als ze net dictee aan het geven is en ze een eendje hoort dat zijn moeder kwijt is. (Of een kip die met een geknakte vleugel langs de snelweg doolt, of een egeltje dat verstrikt zit in een sinaasappelnetje, of twee varkentjes die bijna verdrinken in een gierput, of een kalf in de sloot, of een gewonde eekhoorn of een giraffe, of een neushoornvogel, of een verdwaald aapje, of een bruinvis, of een octopus of een bejaarde zeemeeuw, of een brilkaaiman met iets in zijn oog, of een luiaard die in de knoop zit, of een reusachtige schildpad, of...)

Heel eventjes denkt ze dan: nu even niet!

Maar voor ze het weet heeft ze dan toch al een hap van een krijtje genomen. En een paar seconden later is ze onderweg...

Waarheen?

Het is een mooie meiochtend en juf Josje zit tevreden achter haar bureau. De hele klas zit lekker te werken. Af en toe fluisteren de kinderen, maar dat maakt het juist gezellig. Als ze zou kunnen spinnen als een kat, dan zou ze dat nu doen.

Ineens slaat Toby zijn schrift dicht. ‘Ik kan me écht niet meer concentreren. Waar blijft-ie nou?’

‘Wie?’ vraagt juf Josje.

Toby draait met zijn ogen. ‘Meester Snor natuurlijk!’ Juf Josje schiet in de lach. Meester Snor is nou niet iemand van wie ze graag zou willen dat hij komt.

Meestal betekent dat niet veel goeds.

‘Waarom wil je dat meester Snor komt?’ vraagt Mila.

‘Zijn jullie nou echt zo dom?’ Toby draait zich om en slaat per ongeluk zijn etui van tafel.

Mila kijkt hem heel vuil aan.

‘Sorry,’ zegt Toby gauw.

Maar Mila steekt haar neus in de lucht.

‘Hij zou vandaag komen vertellen waar we heen gaan op kamp,’ legt Toby uit, terwijl hij zijn etui opvist.

‘Dat zei hij vanochtend tegen mij op het schoolplein. Ik dacht dat jullie dat wel wisten.’ Hij kijkt weer naar Mila. Maar die doet alsof ze hem niet ziet.

‘Ik zei júllie, ik bedoelde niet jou.’

‘Meester Snor komt vandaag inderdaad vertellen waar we heen gaan,’ zegt juf Josje. ‘Maar hij doet dat pas aan het eind van de dag.’

‘Waarom?’ vraagt Gijs.

‘Omdat hij denkt dat jullie je anders niet meer kunnen concentreren vandaag.’

‘Het is dus precies andersom,’ zegt Mimoen.

‘Nou, jullie waren anders net heerlijk aan het werk,’ antwoordt juf Josje.

‘Maar toen wisten we nog niet dat we het vandaag eindelijk te horen zouden krijgen,’ zegt Mila.

‘Ik hoop dat we gaan survivallen.’ Gijs kijkt gelukkig in de verte, alsof hij het al voor zich ziet.

‘Nee, naar een Waddeneiland!’ roept een ander.

‘Op Walibi-kamp!’

‘Naar het Efteling Hotel!’

Juf Josje steekt haar hand op, het teken dat de klas stil moet worden. Het duurt even, maar eindelijk kijken 22 paar ogen haar aan.

‘Dat wordt niks meer met jullie vanmorgen. Zal ik naar meester Snor lopen en vragen of hij het nu komt vertellen?’

De klas begint te juichen.

‘Durf je dat, juf?’ klinkt het kleine stemmetje van Bo, als iedereen weer stil is.

‘Eh, nee. Eigenlijk niet,’ zegt juf Josje.

‘Zal ik mee?’ vraagt Toby. Hij staat al naast zijn stoel.

‘Nee, ik denk dat het beter is als ik alleen ga.

Wens me maar succes.’

Uitgezwaaid met duimen en kushandjes loopt juf Josje de klas uit.

Op de gang is haar vriendje Hakim bezig met het kopieerapparaat. ‘Ben je de klas uit gestuurd?’ grapt hij.

Juf Josje lacht zenuwachtig. ‘Ja, ik moet me voor straf melden bij meester Snor.’ Ze loopt door in de richting van het kamertje van de directeur.

Hakim kijkt haar verbaasd na.

Juf Josje klopt op de deur.

‘Wie is daar?’

‘Juf Josje.’

‘Kom binnen.’

Meester Snor zit achter zijn imposante bureau.

Hij kijkt juf Josje aan met een mengeling van geamuseerdheid en verbazing. Hij buigt vaderlijk voorover met zijn handen op het bureau.

‘Vanwaar de eer?’ vraagt hij. ‘Zijn ze vervelend? Kun je ze niet meer aan?’ Hij zegt het op een toon alsof hij hoopt dat ze ja zal zeggen.

‘Ja,’ zegt juf Josje.

Nu schrikt meester Snor. ‘O?’

‘Ze zijn zo opgewonden over het kamp dat ze zich niet meer kunnen concentreren,’ legt juf Josje uit.

‘Ze willen weten waar we naartoe gaan.’

Meester Snor leunt achterover in zijn stoel.

‘Ja, dat zouden ze wel willen weten, hè?’ Hij geniet er duidelijk van dat hij iets weet wat anderen niet weten. ‘Knap gespeeld, juf Josje, maar hier trap ik dus echt niet in.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Ik heb het vanmorgen nog gezegd tegen dat ene jongetje, kom, hoe heet hij ook alweer, die met een beetje te veel energie.’

‘U bedoelt Toby.’

‘Ja, Toby. Die zeurt al dagen aan mijn hoofd, iedere morgen. Dus ik zei tegen hem dat ik het vandaag kom vertellen. Aan het einde van de dag.’

‘Hij heeft waarschijnlijk alles wat u na “vandaag” zei niet meer gehoord,’ zegt juf Josje.

‘Dat is dan jammer voor hem.’

‘Het is een kleine moeite om het even te vertellen, toch?’ dringt juf Josje aan.

Meester Snor kijkt haar doordringend aan. Juf Josje probeert niet weg te kijken. Hij lijkt op een walrus, met zijn dikke gezicht en kleine oogjes. En zijn enorme snor, niet te vergeten.

‘Je laat je voor hun karretje spannen, juf Josje.

Dat is precies waarom ik het ook voor jou nog even geheim heb gehouden.’ Hij buigt weer voorover.

Alsof hij haar een geheim gaat vertellen.

‘Vanmiddag, vijf minuten voor de school uitgaat, kom ik het ze vertellen. En geen seconde eerder.

Anders kunnen ze zich van blijdschap niet meer concentreren. Ik wil geen gestuiter in de klas.

Stuiteren doen ze maar thuis. Doe ze de groeten.’

Hij wuift naar de deur, ten teken dat ze moet vertrekken.

Zwijgend staat juf Josje op. Bij de deur draait ze zich nog even om. ‘Het is dus precies andersom.

Doordat ze het níét weten zitten ze te stuiteren.’

‘En het is jouw werk om ze in het gareel te houden.

Dag, juf Josje.’

Ze doet de deur net iets te hard achter zich dicht en beent de gang door.

Ineens pakken twee handen haar vast. ‘Wat ben je mooi als je boos bent,’ zegt Hakim.

Juf Josje schiet in de lach. ‘Hij is zo erg, ik kan hem soms niet uitstaan.’

‘Waarom moest je bij hem komen?’

Ze wijst naar de deur van haar klas. ‘Ze willen zo graag weten waar we naartoe gaan op kamp. Dus ik dacht, ik vraag het hem even, dan kunnen ze weer rustig verder werken. Maar hij wil niks zeggen.’

Ze trekt een raar gezicht en imiteert met een gekke stem meester Snor. 'Vijf minuten voor de school uitgaat en geen seconde eerder.'

Hakim schiet in de lach. 'Je bent naar de verkeerde gegaan.' Hij kijkt haar ondeugend aan. 'Wat, weet jij het?'

Hakim knikt. 'Maar ik mag niks zeggen.'

Juf Josje denkt na. Misschien is het beter als hij niks zegt. Want dan kan zij het ook niet tegen de klas zeggen. Als meester Snor erachter komt dat ze het al verteld heeft, dan is ze nog niet jarig. Maar ze is zelf ook zo nieuwsgierig...

